

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Paweł Wiliński

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2024 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **A. N.**

skazanego za przestępstwo z art. 62 ust. 1 w zw. z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

kasacji wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Generalnego do spraw wojskowych na korzyść skazanego

od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie z dnia 22 marca 2021 r., sygn. akt Sg. 28/18,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej A.N. i
przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania
Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w Lublinie.**

Barbara Skoczowska   Tomasz Artymiuk   Paweł Wiliński

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie wyrokiem z dnia 22 marca 2021 r., sygn. akt Sg. 28/18, uznał oskarżonego szer. rez. A. N. za winnego tego, że:

„w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2014 r. do 01.08.2014 r. na terenie [...] Bazy [...] w D., w D. oraz P., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii /Dz. U. 2018, poz. 1030, j.t./, posiadał środki odurzające w postaci marihuany, w znacznej ilości, tj. w ilości nie mniejszej niż 129 gram”, w sposób szczegółowo opisany w wyroku,

tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 61 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz 70 § 1 pkt 1 k.k. zawiesił na okres 4 lat próby (pkt C/ i pkt 11 wyroku).

Tym samym wyrokiem Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie uznał za winnych również trzech innych oskarżonych.

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 17 czerwca 2021 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Zastępca Prokuratora Generalnego do spraw wojskowych zaskarżając go w odniesieniu do skazanego A. N. na jego korzyść w całości, zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, a to art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k., polegające na wadliwym uznaniu, iż awizowane i niepodjęte w terminie zawiadomienia o terminach rozpraw zostały prawidłowo doręczone oskarżonemu i wystąpiły tym samym warunki do rozpoznania sprawy pod jego nieobecność, podczas gdy korespondencję tę wysłano na błędny adres, niebędący wskazanym przez A.N. miejscem zamieszkania ani adresem dla doręczeń, co w konsekwencji skutkowało przeprowadzeniem postępowania pod jego nieobecność z rażącym naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, co uniemożliwiło mu wzięcie udziału w

rozprawach oraz ewentualnego poddania wyroku skazującego kontroli Sądu II instancji”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu do ponownego rozpoznania.

Sad Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście zasadna, podlegała uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie wskazał skarżący, że w sprawie doszło do naruszenia art. 117 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 374 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. Art. 117 § 1 k.p.k. stanowi, iż uprawnionego do wzięcia udziału w czynności procesowej zawiadamia się o jej czasie i miejscu, chyba że ustawa stanowi inaczej, zaś zgodnie z art. 117 § 2 k.p.k. czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiła się, a brak dowodu, że została o niej powiadomiona. W orzecznictwie wielokrotnie wskazywano, że wysyłanie zawiadomienia o rozprawie na adres inny niż wskazany przez samego oskarżonego nie spełnia wymogu prawidłowego powiadomienia go o jej terminie. Podkreślano przy tym, że wprowadzie zgodnie z treścią art. 374 § 1 k.p.k. oskarżony ma prawo, a nie obowiązek, jeżeli sprawa nie dotyczy zbrodni lub gdy przewodniczący albo sąd nie uzna jego obecności za obowiązkową, brania udziału w rozprawie, niemniej jednak, aby móc to prawo realizować, oskarżony musi być prawidłowo zawiadomiony o jej terminie i miejscu, a gdy brak jest na to dowodu, to czynności tej nie powinno się przeprowadzać (zob. np. wyroki SN: z dnia 20 lipca 2023 r., sygn. akt V KK 148/23; z dnia 9 maja 2022 r., sygn. akt I KK 136/22).

Tymczasem – jak wynika z analizy akt – w przedmiotowej sprawie oskarżony A. N. nie był prawidłowo zawiadomiony o terminie i miejscu rozprawy. W toku postępowania przygotowawczego, podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego, wskazał on adres do doręczeń: P.(...). W późniejszym czasie zarówno oskarżony, jak i jego żona, kontaktowali się z Żandarmerią Wojskową informując o zmianach adresu zamieszkania oraz numeru telefonu. W związku z tym Prokuratura

Okręgowa w Warszawie ekspediowała zawiadomienie o zamknięciu śledztwa na aktualny adres oskarżonego: (...).

Pomimo to, w załączniku adresowym do aktu oskarżenia z dnia 11 lipca 2018 r. oraz w zawiadomieniu o przesłaniu aktu oskarżenia do Wojskowego Sądu Garnizonowego w Lublinie z dnia 18 lipca 2018 r. wskazany został poprzedni adres do doręczeń P.(..). W rezultacie również Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie ekspediował zawiadomienie o wyznaczeniu w dniu 29 października 2018 r. pierwszego terminu rozprawy głównej wraz z pouczeniem o treści m. in. art. 374 k.p.k., art. 376 k.p.k. i art. 377 k.p.k. na nieaktualny adres w P.. Zawiadomienia o kolejnych terminach rozprawy również były przez Sąd kierowane na nieaktualny adres w P., a doręczenia uznawane były za skuteczne.

Wskazać należy, że Sądowi znany był adres wskazany przez oskarżonego, gdyż w aktach sprawy znajduje się zapytanie skierowane do Krajowego Rejestru Karnego o karalności A. N. zamieszkałego (...) i dane o jego karalności oraz informacja Policji i kuratora sądowego w P., z których jednoznacznie wynikało, że oskarżony wyprowadził się z P. przed czerwcem 2015 r.

Skutkiem doręczeń zawiadomień na nieaktualny adres oskarżonego A.N. było to, że oskarżony nie stawiał się na żaden z terminów rozprawy i podczas jego nieobecności w dniu 22 marca 2021 roku Wojskowy Sąd Garnizonowy w Lublinie wydał zaskarżony wyrok, który uprawomocnił się w dniu 17 czerwca 2021 roku. Nie ulega wątpliwości, że te stwierdzone i opisane uchybienia pozbawiły oskarżonego A.N. prawa do udziału w rozprawie, co stanowi rażące naruszenie przepisów art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. To z kolei doprowadziło do rażącego naruszenia jego prawa do obrony (art. 6 k.p.k.). Waga i charakter tych stwierdzonych naruszeń przepisów postępowania, których przestrzeganie warunkuje możliwość uznania rzetelności prowadzonego procesu przesądza o uznaniu możliwości ich istotnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Stąd konieczne było uwzględnienie kasacji skarżącego oraz uchylenie zaskarżonego nim wyroku w części dotyczącej A.N. i przekazanie sprawy - w tym zakresie - do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w

Lublinie. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd uwzględni powyższe uwagi i zagwarantuje oskarżonemu prawo do obrony z uwzględnieniem treści art. 374 § 1 k.p.k. oraz art. 117 § 1 i 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[a!]

Barbara Skoczowska   Tomasz Artymiuk   Paweł Wiliński